

mimosoudního vyrovnání, jest řešiti otázku, zda právem odvolací soud pokládá podle § 879 obč. zák. za nicotné toto postranní ujednání, či zda o jeho nicotnosti nemůže býti řeč. Jest přisvědčiti dovolateli, že ustanovení § 47 vyr. ř. neplatí pro mimosoudní vyrovnání. Toto není než smírem mezi dlužníkem a jeho věřiteli a jest je proto posuzovati podle §§ 1380 a násl. obč. zák. a případnou nicotnost onoho postranního ujednání stran podle § 879 obč. zák. Nemůže býti sporu o tom, že jest přípustné, by při mimosoudním vyrovnání dlužník poskytl některému ze svých věřitelů výhodu proti jiným. Musí se tak státi způsobem, odpovídajícím zásadě poctivého styku v obchodování. Ano je zjištěno, že strany výslovně ujednaly, že dohoda mezi nimi musí zůstatí utajena ostatním věřitelům, samozřejmě z důvodu, by se ostatní věřitelé o ní nedověděli a své požadavky nezvýšili, po případě uzavření mimosoudního vyrovnání neznemožnili, jest pokládati úmluvu za ujednání proti dobrým mrávům podle § 879 obč. zák., tedy za ujednání nicotné. Splnění smlouvy nicotné nemůže však býti soudně požadováno. Okolnost, že žalovaný po uzavření mimosoudního vyrovnání uznal tento svůj nicotný závazek tím, že se zavázal zaplatiti žalobci žalovaný zbytek, jest bez významu, ježto uznání nicotného závazku nemá právního účinku. (Srov. rozh. čís. 5642 sb. n. s.). Nepochybil proto odvolací soud, zamítнув žalobu.

### Čís. 10371.

**Důkaz zkouškou krve jest přípustným i při žalobě o oduznání manželského původu podle § 158 obč. zák. Bez souhlasuúčastněných osob nelze zkoušku krve provést. Význam odepření souhlasu jest volně uvážiti (§ 272 c. ř. s.).**

(Rozh. ze dne 6. prosince 1930, Rv I 113/30).

Žalobu manžela matky dítěte o oduznání jeho manželského původu o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu projednání a k novému rozhodnutí.

### D ů v o d y:

Žalobcovu dovolání nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska dovolacích důvodů čís. 2 a 4 § 503 č. ř. s. vytýká, že nebyl proveden důkaz zkouškou krve a že dotyčné vývody napadeného rozsudku jsou právně mylné. Neprovedení důkazu zkouškou krve odůvodňuje odvolací soud úvahou, že by tímto důkazem nebyla vyvrácena skutečnost soudem prvé stolice zjištěná, že žalobce s matkou dítěte v kritické době ve společné domácnosti žil a s ní souložil, že by tedy tímto důkazem nemohla býti vyvrácena možnost zplození dítěte žalobcem. S tímto názorem odvolacího soudu, který vlastně důkaz zkouškou krve ocenil před jeho provedením, nelze souhlasiti, neboť ustanovení § 158 obč. zák. neomezuje

manžela, který se snaží dokázat, že není možné, by dítě jím bylo zplozeno, na určité důkazní prostředky. Podle § 270 c. ř. s. jest proti každé zákonné domněnce přípustný důkaz o opaku, pokud jej zákon sám výslovně nevylučuje. Také důkaz zkouškou krve může býti způsobilým prostředkem, by se jím provedl protidůkaz proti zákonné domněnce § 163 obč. zák., které jest v případech § 158 obč. zák. obdobně používati. Jest jen otázkou, zda zkouška krve účastněných osob poskytuje žádoucí jistotu a zda lze na jejím základě s úplnou bezpečností vyloučiti otcovství žalujícího manžela. Krevní zkouška nevede ovšem vždy k této úplné jistotě, avšak za určitých předpokladů lze touto zkouškou podle nejnovější vědy lékařské vzhledem na složení krve domnělého otce, krve matčiny a krve dítěte zjistiti, že domnělý otec nemůže býti otcem dítěte, o jehož manželský původ jde. Zda tu bude tento předpoklad i v souzeném případě, nelze předem říci, to ukážou teprve výsledky zkoušky a znalecký posudek. Byť i zkouškou tou nebylo lze zjistiti, kdo jest otcem dítěte, lze jí po případě aspoň tolik dokázat, že muž, který podal žalobu ve smyslu § 158 obč. zák., není otcem dítěte. Tím jest ovšem také prokázána nemožnost zplození dítěte žalobcem. Bylo proto povinností nižších soudů, by tento důkaz připustily. Ovšem bude předem zjistiti, zda účastněné osoby dají souhlas, by jim potřebné množství krve k vůli provedení zkoušky bylo odebráno, neboť bez tohoto souhlasu nelze zkoušku tu provést. Kdyby snad souhlas byl odepřen, bude volně uvážiti podle § 272 c. ř. s. význam tohoto odepření (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 7470, 8016, 8198, 8659 a 8905 sb. n. s.).

### Čís. 10372.

**Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).**

**Závazek jednatele k náhradě škody zakládá již objektivní porušení kterýchkoliv jeho povinností, ať mu byly uloženy smlouvou neb usnesením společníků nebo zákonem, aniž záleží na tom, zda si byl jednatel vědom toho, že porušuje své povinnosti.**

(Rozh. ze dne 6. prosince 1930, Rv II 640/30).

Žalobě společnosti s r. o. proti jednatele o náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

### důvodů:

Žalující společnost domáhá se náhrady škody, kterou utrpěla tím, že žalovaný 15. února 1928 prodal Vilému H-ovi veškeré zařízení její prodejny v O. i s veškerým inventářem této prodejny za úhrnnou cenu 52.000 Kč, ač věci měly cenu daleko větší, při čemž škoda záleží v rozdílu obou těchto cen. Žalobkyně obmezila původní požadavek na Kč 63.023, kterážto částka jí byla právem přisouzena. Žalobkyně opřela svůj nárok jednak o porušení smlouvy (§ 1296 obč. zák.) jednak o zvlášť-